

[Wilhelm.]

nansernes stilling og stillingen med hensyn til betalingsbalancen. Det er sådan noget som at opgive definitivt projektet med en fast Storebæltsforbindelse, det er at annullere F-16 købet; det er at afstå én gang for alle fra den mest valutakrævende investering i de næste mange år – som nogle partier har insisteret på skulle vedtages nu, samtidig med at de siger, de interesserer sig for betalingsbalanceproblemerne – nemlig 5 atomkraftværker frem til 1995. Det betyder et sted mellem 20 og 30 mia. kr. i ekstra pres på betalingsbalancen, hvis den plan skulle realiseres. Men de samme partier, som siger de interesserer sig for det problem, kommer alligevel og insisterer på, at man nu træffer den beslutning. Det er forslag om at indføre skat på så uproduktive ting som reklame. Det er forslag om at ekspropriere Nordsøolien. Ikke fordi vi tror, den danske stat ville lade den energiforsyning gå billigere videre til danske forbrugere, men bl. a. fordi der, sådan som koncessionerne er, ingen garanti er for, at den overhovedet bliver ilandført i Danmark, og selv om den blev, er der ingen garanti for, at vi ville kunne købe den, uden at det belastede vores betalingsbalance. Jeg ved ikke engang, hvor mange i denne sal der er klar over, at det forholder sig så grotesk med de koncessioner, man har indgået, at selv ved ilandføring af olie og gas fra den danske del af Nordsøundergrunden – selv hvis man opnåede en sådan aftale – så er der ikke dermed opnået garanti for, at det blev uden belastning af betalingsbalancen.

Men socialdemokratiet og den borgerlige blok følger en helt anden linje. De forskelle, man her har talt om fra den socialdemokratiske ordfører, fra venstres ordfører og fra andre ordførere, er mindre interessante. Det, der er interessant, er i langt højere grad lighedspunkterne. Man er enige, fuldstændig enige mellem socialdemokratiet og de borgerlige om, at krisepolitikken skal føres helt og holdent på kapitalens betingelser. Man er enige om, at den som hovedelement skal have en fortsat og en opstrammet indkomspolitik, dvs. en reallønsnedgang, men en indkomspolitik, som stadig væk ikke skal vende sig mod nogen anden indkomstform end lige lønninger. Man er fuldstændig enige om at frede de arbejdsfri indtægter på jord og fast ejendom – og hvis socialdemokraterne nu vil komme og sige, at det er de ikke, så må vi sige: så må de bevise det;

det får de lejlighed til, inden der er gået ret mange dage.

Man er enige om, at der skal pålægges befolkningen yderligere skatter og afgifter på omkring 7 mia. kr. på årsbasis, og man er efterhånden også enige om, at i hvert fald 4 mia. kr. af disse 7 mia. kr. skal skaffes ved en 3 pct.s momsforhøjelse. Man ved – for det har vi fra et af udvalgsvarerne – at alene denne momsforhøjelse med ét slag vil forøge de arbejdsfri kapitalgevinster på jord og fast ejendom med 10 mia. kr. Det er det svar, der er kommet. Det ved man. Det går man med fuldstændig åbne øjne ind i, det synes man er i orden, og man udfolder ikke gnist af bestræbelser på at dæmme op imod den slags følgevirkninger, som man måske, hvis man er meget venlig, kunne tro var utilsigtede.

Man er også enige om, at der skal gives milliardstøtte til erhvervslivet. Der er lidt uenighed om hvor meget, og det hæfter man sig meget ved i disse dage, der går nogle skarpe skel, siger man, men det er i virkeligheden noget sludder. Princippet og dette, at der er tale om milliardbeløb til erhvervslivet, er man enige om. Der er blot uenighed om en ekstra milliard kroner eller to inden for det, man i øvrigt er enige om.

Der er altså i alt væsentligt enighed mellem socialdemokratiet og de borgerlige om denne krisepolitik, og det synes vi, set fra arbejderklassens, set fra fagbevægelsens synspunkt, må være langt mere interessant end de nuancer, man nu diskuterer så meget, og som man laver al denne dramatik om.

Den politik, man er enige om, er faktisk præcis den politik, som det økonomiske råd beskrev i sin majrapport som et afskrækkende eksempel. Hvis der er nogen, der er interesseret: majrapporten side 57. Lad os tage et regneeksempel, siger de, og så beskriver de, hvor katastrofalt det ville gå med beskæftigelsen, hvis man satte sig for på den måde, som man er enige om hvad angår de 4-5 hovedpunkter, jeg her har nævnt, at reducere betalingsbalanceunderskuddet over 3-4 år med 5 mia. kr., så man kom ned på 5 mia. kr. Det er den politik, man i alt væsentligt er enige om.

Man er også enige – som det fremgår af udtalelserne i dag og af kommentarerne i øvrigt – om devalueringen. Det kan være, der er nogle, der her fik deres ønske om en krybende devaluering opfyldt, men det reelle indhold i så-